

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 52/2026-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Tomášom Bašticom, advokátom, Grösslingová 56, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. 19C/26/2012 z 21. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a svojho práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) označeným uznesením mestského súdu (vrátane jeho postupu) o výške trov konania, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľky smeruje proti rozhodnutiu, ktorým mestský súd zaviazal žalobkyňu k povinnosti nahradiť procesne úspešnej sťažovateľke trovy konania vo výške 7 164,83 eur. Pri stanovení základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby mestský súd, viazaný nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 222/2024 z 29. mája 2025 a uznesením pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 2/2025 zo 14. mája 2025 (ďalej len „zjednocujúce stanovisko“), aplikoval § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení (ďalej len „vyhláška“), pretože išlo o spor, v ktorom nebolo možné vyjadriť hodnotu veci, resp. práva v peniazoch.

II. Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka v rámci svojej sťažnostnej argumentácie označila závery mestského súdu za zjavne neodôvodnené, arbitrárne, svojvoľné, a tým porušujúce ňou označené práva podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu. Mestský súd podľa jej názoru nesprávne aplikoval a interpretoval príslušné ustanovenia vyhlášky, čím poprel jej účel a zmysel. Vyjadruje presvedčenie o tom, že hodnotu sporu je možné vyjadriť v peniazoch, a preto bolo na mieste aplikovať v danej veci § 10 ods. 1 vyhlášky a na podporu svojich tvrdení cituje k tomu prislúchajúcu judikatúru ústavného súdu (II. ÚS 226/2012, I. ÚS 184/2020, I. ÚS 176/2017). Taktiež podporuje svoje názory aj pomocou odlišného stanoviska sudcu ústavného súdu R. Šorla k zjednocujúcemu stanovisku, ktorého názor považuje za správny, udržateľný a ústavne akceptovateľný. Proti dôvodom napadnutého uznesenia mestského súdu argumentuje aj tým, že prípadný vyhovujúci rozsudok by pre ňu znamenal stratu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam a vyznačenie stavu v katastri nehnuteľností pred právnym úkonom, na základe ktorého nadobudla vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že mestský súd pri rozhodovaní o výške trov konania aplikoval nesprávnu právnu normu, pretože v jej veci išlo o konanie, ktorého predmet bol oceníteľný peniazmi, a teda opodstatňoval použitie § 10 ods. 1 vyhlášky. Závery v zjednocujúcom stanovisku pléna ústavného súdu (premietnuté do napadnutého uznesenia mestského súdu, *pozn.*) nepovažuje za spravodlivé, ale ani za správne z pohľadu aplikácie príslušných ustanovení vyhlášky.

5. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že mestský súd na vec sťažovateľky vo fáze vyčíslenia trov konania aplikoval § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. V tomto konaní bol viazaný právnym záverom ústavného súdu v náleze sp. zn. I. ÚS 222/2024 z 29. mája 2025. Navyše, aj tento senát ústavného súdu bol viazaný zjednocujúcim stanoviskom pléna ústavného súdu, najmä pokiaľ ide o otázku základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta v konaní o určenie neplatnosti zmluvy v prípade, v ktorých žalobca nie je účastníkom zmluvy [por. § 13 ods. 3 v spojení s § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

6. Z uvedeného vyplýva, že nosné dôvody vyjadrené v zjednocujúcom stanovisku pléna premietnuté do kasačného nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 222/2024 boli záväzné pre mestský súd v tom, ako je potrebné prejednávajúcu vec právne posúdiť. Vertikálny precedens a kasačná záväznosť takéhoto nálezu zosilnené konsenzom kvalifikovanej väčšiny sudcov ústavného súdu v zjednocujúcom stanovisku neumožnili mestskému súdu zohľadniť žiaden argument, ktorý by mohol použiť, aby sa od rešpektovania zjednotenej judikatúry ústavného súdu mohol odchýliť. Táto povinnosť orgánu verejnej správy je daná statusom rozhodnutia, teda tým, že ho vydal ústavný súd, správnosť a spravodlivosť rozhodnutia tu nezohráva žiadnu podstatnú rolu (por. *Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kolektív. Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 1037.*).

7. Z už uvedených dôvodov ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie mestského súdu – bezvýhradne rešpektujúce právny názor ústavného súdu – nemožno považovať za ústavne neudržateľné. A preto, berúc do úvahy inštitút kasačnej záväznosti rozhodnutia ústavného súdu, nemôžu byť označené námietky sťažovateľky v prospech aplikácie § 10 ods. 2 vyhlášky základom toho, aby jej záležitosť bolo možné posunúť do roviny prijatia veci na ďalšie konanie.

8. Ústavný súd postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú, keďže medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým uznesením mestského súdu nebola zistená kauzálna súvislosť. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu